

Agraïment a les persones anònimes

Article de la filla d'una resident de la Fundació Fiella de Tremp en relació al brot de Covid-19 que ha assolat el centre

[despiece]Senyor director,

Mai hagués pensat escriure aquesta carta.

Jo no vull parlar de negligències, mancances, errors (d'això ja se'n ocuparà, quan calgui, la justícia terrenal o divina). Jo vull parlar de les persones anònimes, tan residents com treballadors, que han portat amb molta dignitat, valentia i esforç aquests dies tan terribles viscuts a la residència Fundació Fiella de Tremp. Uns dies que ningú hagués pogut imaginar ni en el pitjor dels seus malsons.

Als que han emmalaltit, us desitjo una ràpida recuperació i als que han perdut la batalla i als seus familiars, els envio una forta abraçada i desitjar que la societat no els obli i que siguin recordats com es mereixen, com veritables herois. Ha estat una malaltia cruel i devastadora que ningú es mereixia haver de passar.

Vull agrair a tot l'equip humà de la residència i als que han vingut d'altres llocs, que malgrat la tensió, la crisi i el col·lapse viscut, em van transmetre en tot moment la seva serenitat i generositat. Les darreres setmanes van estar posats a prova, en un entorn hostil completament desconegut i de màxima pressió. Tot i així han estat al peu del canó, allargant torns i treient forces d'on no n'hi havien, cuidant i acompanyant als que més els necessitaven, posant per davant la salut dels altres a la seva i a la del seu entorn.

Vull agrair-vos a TOTS/ES el vostre esforç i en particular als que he estat més en contacte: a la doctora Cristina Fabà, que m'ha tingut informada en tot moment i m'ha donat ànims amb la creença que la mare se'n sortiria. Al Sergi Moya, perquè ha estat els nostres ulls quan no podíem veure personalment a la mare. Al Ramiro Feliu per aguantar les meves trucades insistents, amb molt de carinyo, i a la Júlia Farré, que ha tingut detalls de molta humanitat. GRÀCIES.

La mare ha estat una de les residents que ha superat la Covid-19 amb el coratge i la força que ha mostrat durant tota la vida. Aliena a tot el que es deia a la premsa, a la tele, a les xarxes socials, lluitava contra el maleït virus com una fera i va guanyar la batalla. Finalment vaig poder veure-la i malgrat que gairebé no parlava vaig poder veure en els seus ulls la por, l'angoixa, la tristesa, el cansament, el patiment i la soledat dels darrers dies i mesos.

Ella té una malaltia prèvia molt cruel que fa uns anys la va deixar en la foscor dels records i que el virus ha agreujat. Encara que s'ha allunyat del passat i potser no sàpiga res del futur, per a mi està al present i trobo a faltar que m'agafi la mà i m'acaroni dient-me guapa (la seva paraula preferida i que feia servir per a tothom).

Mare, quan hagi passat tot aquest malson et portaré a la perruqueria a tenyir-te de ros. Així, quan et miris al mirall, segurament et tornaràs a veure GUAPA.

[nointext]

T. A. T./[despiece]

[noticiadiari]68/12444[/noticiadiari]